

АДДАЦЬ ЗАРОБАК НА ПАЛІТО

■ Гардэроб

Пачым рэчы ад беларускіх дызайнераў?

Шэсць тысяч рублёў. Столькі каштуе маленькая чорная сукенка ад Valentino, якая абавязкова павінна быць у гардэробе кожнай жанчыны. Скажаць «сціпла, але з густам» язык не паварочваецца. Беларуская мода, вядома, маладзейшая за дом Valentino, але, як той казаў, дызайнерскія рэчы танымі не бываюць. Мы схадзілі на Вялікі модны маркет і паглядзелі, што цікавага прадаюць нашы мадэльеры і за колькі можна набыць эксклюзіў.

Зніжкі 40 працэнтаў

На кірмашы дызайнерскіх рэчаў заўсёды можна знайсці адзенне з апошніх модных паказаў. Напрыклад, калекцыю Леора Гофмана ў стылі сафары. Баваўняная кашуля з трапічным прынтам каштуе 140 рублёў, чорная сукенка з апликацыяй у выглядзе кошкі — 340. А калі дадаць яшчэ 50, можна набыць пясочную шарсцяную камізэльку — незвычайна рэч, калі ў вас на працы пераважае дзелавы дрэс-код.

Хіты продажы — гэта спадніцы з кошкі, шэрыя шарсцяныя касцюмы, блузы з бантам, — расказвае дызайнер.

Пытаемся пра зніжкі. Леор Гофман адказвае, што яны ёсць. Для пастаянных пакупнікоў — ад 5 да 15 працэнтаў. Як і любы нармальны брэнд, мадэльер ладзіць сезонныя распродажы — там зніжкі значна большыя.

У дызайнера Анастасіі Мірановіч рэчы з мінулых калекцый можна набыць са зніжкай 40 працэнтаў. Так, шарсцяныя штаны са «стрэлкай» патаннелі са

Фота Сяргея НІКАНОВІЧА.

Шарсцяная камізэлька ад дызайнера Леора Гофмана за 390 рублёў.

каб улічыць усе нюансы поўнай фігуры, — тлумачыць адна з дызайнераў маркі Аляксандра Жук.

У сваіх калекцыях Zibra спалучае класіку і спорт і арыентуецца хутчэй на дзяўчат. Нам спадабаліся прамыя трыкатажныя сукенкі з ручной вышыўкай за 150 рублёў (калі правільна падабраць абутак і аксесуары, такую сукенку можна апранаць з любой нагоды) і шэрае свабоднае паліто, падобнае на кімано, за 440 рублёў. Брэнд, дарэчы, кожную зіму выпускае яшчэ і вязаныя шапкі. Сёлетнія прадаюцца па 45 рублёў.

Калекцыю, якую вясной прэзентавалі на подыуме, прадае і Юлія Бабій. Цікавая знаходка — паліто ў камплекце з трыкатажнай гарлавінай. Калі вы не любіце падбіраць шалікі і маеце ў кашальку лішнія паўтысячы, гэта рэч якраз для вас.

вода ў Хойніках (260 рублёў), можна набыць ярка-чырвоную міні-сумачку з лакавай скуры.

Тым, хто хоча выглядаць арыгінальна, беларускія дызайнеры прапануюць... драўляны клатч. Насамрэч ён зроблены са скуры, якая зверху абабіта шпонам. Нягледзячы на незвычайны матэрыял, рэч функцыянальная: тэлефон і памада (а што яшчэ трэба, калі збіраешся на выхад з такім клатчам?) дакладна змесціцца. Цана пытаньня — 350 рублёў.

На адным са стэндаў знаходзім стыльны зімовы варыянт сумкі — са скуры і футра поні. Лаканічны дызайн, з упрыгажэнняў — толькі кутасік на маленцы. «Уцпеленыя» сумкі прадаюцца ў бэжавым, вільнёвым, цёмна-зялёным і сінім колерах. Аддадуць за 300 рублёў. Пасля знаёмства з цэннікамі іншых творцаў, здаецца, не так і шмат.

Упрыгажэннямі здзівіць складана. Цяпер на кірмашах чаго толькі не ўбачыш: і каваныя бранзалеты, і завушніцы з пялёсткаў кветак у ювелірнай смале. Нашу ж увагу прыцягнулі брошкі «Чыкулі» Таццяны Саковіч. Буйныя ўпрыгажэнні ў выглядзе дзяўчат-модніц можна доўга разглядаць: для кожнай такой лялькі памерам з далонь дызайнер стварае арыгінальную пару туфляў, шые адзенне і падбірае аксесуары (акуляры, сумачку і нават памаду). Мы губляемся: пад што насіць гэтыя яркія «чыкулі»?

— Трэба адважыцца прычапіць адзін раз, і гэта брошка будзе пад усё, — расказвае сакрэт Таццяна Саковіч.

Такое ўпрыгажэнне, здаецца, павінна быць даспадобы дзяўчатам, але, кажа дызайнер, яго заказваюць жанчыны рознага ўзросту. Нават дамы за 50. Галоўнае — мець пачуццё гумару.

Таццяна тлумачыць, што цана брошкі — 80—90 рублёў — абумоўлена дарагімі матэрыяламі: вочы лялек — з камянёў Свароўскі, адзенне — з натуральнай скуры. Дый часу на выраб такой «чыкулі» ідзе шмат — адны толькі валасы з пластыку ўкладваюцца тры гадзіны. Але за эксклюзіў беларускія модніцы гатовы плаціць. Заказы на брошкі распісаны да снежня.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ.
lubneuskaya@zviazda.by.

Упрыгажэнні на любы густ і кашалёк.

■ Зачапіла

С. ЯСКЕВІЧ.

«ПРЫМУСАМ НИКОГА НЕ АШЧАСЛІВІШ»

(«Звязда» ад 21 кастрычніка)

— Я, можна сказаць, чытаў гэты матэрыял разам з праглядам перадачы Брэсцкай студыі тэлебачання пра сям'ю з Жабінкаўскага раёна, якая жыла ў XIX стагоддзі. У сям'і было шасцёра сыноў, адзін з іх нават стаў дэпутатам Расійскай Думы, другі — навукоўцам. Першая думка была: а каб тая маці не захацела так многа дзяцей, не нарадзіўся б вучоны альбо дзяржаўны дзеяч.

Але не ўсё так проста, і нельга наш час параўноўваць з ранейшым. Тады асноўная роля жанчыны заключалася ў тым, каб нараджаць і выхоўваць. Цяпер усё памянялася, а мы хочам, каб жанчына і працавала, і нараджала многа. Шмат гаворым аб неабходнасці падняць прэстыж сям'і, пра тое, каб шматдзетнасць зрабіць моднай. А на справе гады дэкрэтнага водпуску выкінулі са спісу, па якім будуць налічвацца пенсійныя выплаты. Такім чынам, бяздзетная ці маладзетная равесніца будзе выглядаць матэрыяльна нашмат больш упэўнена, чым шматдзетная пенсіянерка. Таму вельмі ўзвжана трэба падыходзіць да стымулявання нараджальнасці. А дзеці заўсёды павінны быць жаданымі.

Аркадзь Барысавіч, г. Брэст.

В. КАНЮТА.

«ІВАН З БЕЛАРУСІ»

(«Звязда» ад 21 кастрычніка)

— Прачытаў не адну кнігу пісьменніка. Колькі глыбіні ў часам вельмі простых вершаваных радках Івана Муравейкі! Дзіва ці не, а, як некалі прызнаўся сам майстар, пішуцца яны ў яго на хаду.

Але, нягледзячы на свой талент, я нават сказаў бы, Божы дар, Іван Андрэевіч вельмі сціплы чалавек. Яму ніколі не трэба было спецыяльных пакояў і ўмоў для творчасці, не меў ён, так бы мовіць, і сваіх людзей у сталічных выдавецтвах. Проста пісаў, піша, і шчасце, што сказанае ім даходзіць да чытача.

Толькі мне асабіста вельмі крыўдна, што і дагэтуль у Івана Муравейкі няма звання народнага пісьменніка Беларусі. Не кожны майстар слова здолеў дажыць да такога ўзросту. Прычым не проста фізічна, але і дажыць як пісьменнік — бо ён творыць і да гэтага часу. Думаю, для чалавека, які столькі зрабіў для айчынай літаратуры, самым лепшым падарунком было б пісьменніцкае званне. Хоць для многіх ён даўно ўжо народны...

Міхась, г. Мінск.

М. ВЕСЯЛУХА.

«ГІСТОРЫЯ ЯЕ ДУШЫ»

(«Звязда» ад 22 кастрычніка)

— Вельмі цікавая размова пра даўно чаканую кнігу. Гутарка двух таленавітых людзей спалучае аповед пра не зусім звычайнае выданне збору твораў і пра незвычайна лёгкае паэты, якая маланкай прыхацела на небасхіле беларускай літаратуры. Думаю, мы атрымалі вельмі цікавы першы том збору твораў, дзе звесткі прадстаўлены ў фармаце, дагэтуль не шырока распаўсюджаным у выдавецкай практыцы. Такі падыход — калі разам, побач падаць твор і крытычны роздум пра яго — дае магчымасць чытачу глыбей адчуць аўтара. Размова журналіста і ўкладальніка, безумоўна, прыцягвае ўвагу найперш да кнігі! Я ўпэўнены, што, прачытаўшы гэты дыялог, чытачы абавязкова звернуцца да выдання.

Марат Баскін, г. Нью-Ёрк, ЗША.

С. КУРКАЧ.

«ГАНДАЛЬ НЕ ЖАДАЕ ЗВЯРГАЦЬ ШКЛЯНОГА БОГА»

(«Звязда» ад 25 кастрычніка)

— Гандлёвыя сеткі, мабыць, у нас і сапраўды сур'ёзную вагу ў грамадстве маюць. Міліцыя яшчэ толькі пачала прапрацоўваць нейкія там змены ва ўмовах гандлю алкаголем, а гандаль ужо пачынае палюхаць нас усіх нейкім эканамічным апакаліпсісам. І цэны на прадукты яны павялічаць, і крэдыты банкам не аддадуць... І ўсё гэта ад таго, што гарэлку і піва перастануць прадаваць у кожным гандлёвым закуску? Няўжо магазіны такі сур'ёзны прыбытак ад алкаголю маюць? Калі гэта так, то трэба выпраўляць сітуацыю. Неабходна зрабіць так, каб «навар» ад алкагольнага гандлю быў мінімальны.

А яшчэ трэба абавязкова нешта рабіць з півам, з тым, дзе градус алкаголю больш за 4,5%. Такое моцнае піва стала папулярным у моладзі, бо яно і эфект алкагольнага мае, і каштуе часам, як звычайнае. Гэта ж катастрофа, калі падобныя напоі нават школьнікі пачынаюць каштаваць. Але гандлёвыя сеткі не жадаюць «звяргаць шклянога бога», ім гэтыя «п'яныя» грошы нават не смярдзяць?

Аніта Мазур, г. Мінск.

— Барацьба з п'янствам у нас ужо была ў часы СССР. Вінаграднікі знішчалі, забаранялі прадаваць спіртное ў асобных жылых раёнах гарадоў і нават у некалькіх населеных пунктах, і шмат чаго яшчэ... Забараняць лёгка, а вось зрабіць так, каб людзі не злоўжывалі — тут цяжэй.

Мне здаецца, што трэба распрацаваць нейкую нацыянальную ідэю. Каб людзям было цікава некуды схадзіць, паўдзельнічаць у тых ці іншых масавых праектах. Алкаголю павінна быць нейкая замена. А адстойваць яшчэ адну чаргу ў краме я не жадаю.

Леанід, г. Віцебск.

Беларускія модніцы гатовы плаціць за эксклюзіў.

120 рублёў да 75. Амаль па такім жа кошыце штаны прадае айчыны легпрам.

Адзенне з новай калекцыі, вядома, даражэйшае. Сукенкі розных расфарбовак (цёмна-смарагдавая, сіняя, у клетку і «гусіную лапку») — па 150 рублёў, доўгія паліто — амаль па 650. Анастасія — фанат канструявання, таму кашулі ў яе з незвычайным каўнерыкам. Але і цана за такі эксклюзіў — 165 рублёў.

Цікавая знаходка — паліто ў камплекце з трыкатажнай гарлавінай. Калі вы не любіце падбіраць шалікі і маеце ў кашальку лішнія паўтысячы, гэта рэч якраз для вас.

— У кожнай калекцыі мусіць быць утульная рэч. Тут гэта джэмпер з фігурнай спінкай. Памацайце, які мяккі. Гэта італьянская воўна, — паказвае нам навінку дызайнер і дадае, што ў асноўным выкарыстоўвае для пашыву тканіны з Італіі і Германіі.

Памеры — ад 40-га да 46-га. Для жанчын у целе, як заўсёды, нічога няма.

Малады брэнд Zibra пышак таксама не пеціць: памерны рад — ад XS да M.

— «Элька» (памер 1, або 48—50. — Аўт.) мы звычайна шыем на заказ,